

linger. Jeg vil derfor anbefale, at der bevilges 6,000 Kr., som stilles til Indenrigsministerens Raadighed, og som hån kan benytte til Dækning af faktiske Fejltællingstab. Det Underændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), og som gaar ud paa at stille de 6,000 Kr. til Raadighed for Postfunktionærernes Forening, skal jeg for øvrigt ikke have noget at indvende imod. Der var ikke noget i Vejen for, at Staten kunde bruge denne Forening som Mellemlid mellem sig og de Ekspedienter, som lide Tab ved Fejltælling. Jeg ser derfor lige saa gerne dette Underændringsforslag som mit eget Ændringsforslag vedtaget, og jeg vil stemme for det første, hvis det saa ikke bliver vedtaget, haaber jeg, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds og hans Venner ville stemme for Ændringsforslaget under Nr. 39. I Realiteten ramme disse to Ændringsforslag det samme.

Under Nr. 83 og følgende Nummere stilles der Forslag om Tilskud til de forskellige Fagskoler for Haandværkere og Syersker og til Tjenestepigeforeningens Fagskole o. s. v. Det er en hel Række Haandværkerskoler, Skoler for Garvere, Skomagere, Urmagere, Bogbindere, Glarmestre o. s. v., som der her er Tale om at yde en lille Bevilling til Ophjælpning af deres Fagduelighed. Jeg synes, det er meget uforstandigt fra dette høje Tings Side at stille sig afvisende overfor saadanne beskedne Krav fra Byerhvervenes Side. I Gaar saa vi en Del af Regeringspartiet, der kalder sig Venstre, stille sig mod et rimeligt Krav fra den noget større Industris Side om under gunstige Vilkaar at faa Lov til at konkurrere om Lokomotivbygning. Naar man i Dag ser den samme Part af Regeringspartiet, kun undværende den højre Fløj, stille sig paa samme afvisende Maade overfor en hel Række Byerhverv, som repræsenterer den mere haandværksmæssige Udøvelse af Byhaandværkene, maa man forbavses over, hvorfor man stiller sig saa afvisende. Her er der Tale om tilsammen stakkels 8,000 Kr. Hvor betrængt end vor Statskasse er, kan dette Beløb dog ikke spille nogen afgørende Rolle for den, og der er i Sandhed andre Punkter, hvor man flatter sig uden at tage Hensyn til Beløb af lignende Størrelse. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) pegede straks — og det vil jeg ogsaa gøre — i denne Sammenhæng paa de efterfølgende Forslag om at købe Rifler og skyde til

Skive om Søndagen. Det gør ingenting, hvad det koster, der maa man ikke spare 8,000 Kr., naar de unge Mennesker skulle ud og more sig om Søndagen med Konseilspræsidenten i Spidsen med at staa og plaffe til ingen Verdens Nytt med nogle Rifler og snart træffe i, snart udenfor en Skive — for Resten er det ogsaa fuldkommen ligegyldigt, om de træffe Skiven eller ej. Saa er der ikke Tale om, at der skal spares. Søndagsfornøjelsen for den landlige Ungdom skal betales, lige meget hvor højt det løber op, thi andet end en Søndagsadspredelse er det jo ikke; i alt Fald vilde det kun være saa meget værre, om det var. Naar derimod Haandværkerne fra Byerne komme og bede om at faa et tilsvarende Beløb, 8,000 Kr., fordelt til en hel Række Fagskoler, for at Ungdommen kan dygtiggøre sig i dens Erhverv, saa er der ikke Raad til det, de Penge maa den danske Stat spare. Det er dog en højst forunderlig Politik, som siger: Hvad der gaar til Fornøjelser og fuldkomment Spild, skal bevilges, men hvad der gaar til at gøre Ungdommen erhvervsdygtig i dens Fag, skal spares. Jeg tror ikke, det er en Betragtning, der kan holde.

Jeg vil dernæst indtrængende anbefale Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 93, som gaar ud paa at bevilge et Tilskud paa 200,000 Kr. til Hjelpekasserne. Vi havde den 24. Februar paa et Møde i Købstadforeningen, hvor jeg for første Gang havde den Ære at være med, denne Sag til Behandling, og her vedtog alle Købstadrepræsentanterne paa tre nær, Højremænd, Venstremænd og Socialdemokrater, at kræve af Staten, at den bliver ved at yde $\frac{1}{3}$ af Bidraget til Hjelpekasserne. Den højtærede Konseilspræsident var til Stede, og der er for mig ingen Tvivl om, at denne Vedtagelse maa have gjort et uudslætteligt Indtryk paa ham. Han havde Dagen før staaet her og overfor det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) talt ivrigt imod, at Staten vedblivende skal yde $\frac{1}{3}$ af Bidraget til Hjelpekasserne, og paa Købstadmødet havde han den Fornøjelse at høre en Højremand, som vi kende her fra Tinget, Adjunkt Neersø fra Randers, staa op og gentage alt det, den højtærede Konseilspræsident havde sagt Dagen i Forvejen, alle Højres politiske Argumenter mod at give $\frac{1}{3}$ af Bidraget til Hjelpekasserne. Og hvad var saa Følgen deraf? At der i hele denne store Forsamling, hvoraf en meget væsentlig Part var Højremænd, og hvor der ogsaa var